

SOPOTNIK ZOLTÁN

Meredek zóna

A líra meredek, mindig is az volt, mindig is a kétely tartotta össze, mindig is a kétely óvta meg magától, a roncs erőktől, amik nem tudnak természetéről sokat. Mert ki tud? Túl sokan pofáznak ártatlanságáról. Nem irigylem a fiatal költőt, aki szétnéz most e lusta terep asztalán, és háborúk ólomkatonáit látja, csatákat szimulálnak, mikor, ki kerül ki mögé. Segítséget kérjen, ne kérjen? Hát ne, kaparja ki magának a szirének szemét. Ne engedje magát befűzni táskahordóznak, mert Dunát lehet táskahordozókkal rekeszteni. Egész csapatokat nevelnének ki, és ha nem veszi időben észre, mehet a háborúba, amihez semmi köze sincs. És jönnek a dilettánsok, az asztalra basznak, na, de milyen asztal az, előre befűrészték a lábait, persze hogy beszakad. Az a beszakadás csak árnyék egy régi fotón, vagy egy folyóparton kint felejtett ócska kerti szék. Nem irigylem a fiatal költőt, aki nem látja át a morbid egészet, hogy már a verseket is szagolgatni kell, melyik metaforának van korrupció szaga, melyik rímet vágják oda csak úgy megszokásból. És az arrogancia nem tisztánlátás, a gyűlölet nem esztétika, a pátosz nem tudás, a pontot meg nem ő fogja kitenni saját verse végére. Pedig művésznek lenni: nem számolni, nem méricskélgni, nem maszatolni, nem megfelelni, nem megfelelni, nem megfelelni. És a független értelmiségit felrúgta a történelem, a morál kutyáinak kihullottak a fogai, már ugatni is alig. Nem irigylem a fiatal költőt, akire távcsöves puskával vadásznak. Igazodni pedig célkereszt.